

ISIDORA BJELICA

VIRTUELNA
kurva

■ Laguna ■

Copyright © Isidora Bjelica 2005
Copyright © ovog izdanja 2014, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

VIRTUELNA
kurva

Umesto predgovora

Sve je počelo naivno, skoro potpuno nevino, kada sam, povedena trendom da svaka dama koja drži do sebe mora da ima jednog ili dva internet ljubavnika, zaplo-
vila po sajber spejsu bluda i strasti.

Bolesno romantična, u časovima svoje napete dokolice, odlučila sam da internet iskoristim za nešto zabranjeno i opsceno, da pronađem svog zagubljenog ljubavnika koji me je pre osam godina, u mojoj dvadeset četvrtoj, ostavio ispred Saborne crkve da izvadim krštenicu (da bismo se mogli venčati u Kazablanki), a onda upravo tog, inače u svemu optimističnog jutra potpuno nestao.

Monako, Amerika, Meksiko, Akapulko, Australija... Do mene je dolazio istrzani eho njegovog kretanja za koji ja nisam imala dovoljno novca ili želje da pratim, kao i fabulozne priče da sam bila opsednuta špijunom i avanturistom koji bi me ionako ostavio u Kazablanki...

Bilo kako bilo, moj život je dalje od tog vrelog asfalta Saborne crkve tekao u javnosti dobro poznatom pravcu, kada sam uljuljkana u sopstvenu bračnu sreću i materinstvo rešila da „čedno“ surfujući po internetu pronađem trag mog zagubljenog ljubavnika.

Naime, sada sam pod lažnim imenom, prosleđujući njegovu skeniranu fotografiju, mogla dva sata običi skrivene predele i Monaka, i Australije i Amerike ne pomerajući svoje dupe sa kožne fotelje.

Kao i svaka lascivna domaćica, u biti opsednuta vernošću i tradicionalnim vrlinama, nisam ni slutila šta će mi se sve na tom putovanju desiti, niti da jurenje zagubljenog ljubavnika po internetu može biti opasnije od borbe sa bikom, šetkanja po ratnom Kninu ili NATO bombardovanja...

Verujući da radim nešto u biti „nevaljalo“ ali sasvim benigno, našla sam se usred Sodome i Gomore koje se, po bludu i razvratu, ne mogu meriti ni sa čim što nam je ostalo od biblijskog svedočenja o istom, rimskih orgija i vizantijskog razvrata.

Moje putovanje počelo je početkom 2000. godine i ja sam se vrlo brzo našla u beskraju pornografije, incesta, pedofilije, oralnog i analnog seksa, sodomije i miliona virtuelnih kurvi iz svih delova sveta koje je tucao koje kako hteo i želeo. U kosmosu skrivenih soba za razvrat i perverziju svake vrste u koje su poznati i slavni, i oni obični, dolazili da jebu i budu jebani.

Opsednuta premisama iz naše takozvane stvarnosti u kojima su se ponavljale reči kao opstanak, zemlja, novi svetski poredak, demokratija, pluralizam, Kosovo... nisam ni primetila, kao ni mnogi moji

sunarodnici, da je, dok smo se mi borili protiv tog Novog svetskog poretka, na snazi bio jedan mnogo veći i jači, već formiran i savršen, globalan i nimalo banalan NOVI SEKSI POREDAK – INTERNETA.

Poredak mnogo važniji od Evropske zajednice ili Ujedinjenih nacija, od kojekakvih unija ili zardalih masonerija i trilateralnih komisija o kojima su trabunjale naše elitne koterije.

Poredak beskraja u koji su gotovo svako veče sa tajnim imenima ulazili predsednici vlada i moćnici, mogu li i zvezde da se tucaju, drkaju, gledaju, nekom popuše ili naprosto razmenjuju vulgarne i slatke reči. Tu u području apsolutnog komunizma, anarhizma, kapitalizma i totalitarizma vladala je zapravo jedino i samo SAJBERSEKSOKRATIJA. Tu bez posledica mogu da se tucaju: Karla del Ponte i Radovan Karadžić, Monika i Bil, Jevreji i Palestinci, Srbi i Hrvati, Šeron Stoun i đubretar, Dejvid Bouvi i Branka Blek Rouz.

Dok su na čelu sa Bilom Gejtsom kolone naučnika pokušavale da usavrše seks na internetu, da stvore mikročip za orgazam, na delu je bilo u prostoru bez granica najveće bludničenje i orgijanje od početka sveta.

Činjenica da ne možete dobiti ni sidu ni triper čini se bezazlenom prema tome šta vam se sve može desiti ako rešite da se „igrate“ u zabranjenim sobama sajber seksa. Moje prvo šetkanje po erotskim sajtovima bilo je čedno i oprezno. U različitim sobama, mesecima, predstavljajući se kao Liza, tražila sam sklonosti mog bivšeg ljubavnika, a potom, izmorena ćaskanjima sa pervertitima svih rasa i nacija, prolazila predele za koje bi mi bile potrebne hiljade sati. Ulazila sam u skupe

hotele i zatvorene galerije tragom njegovih strasti, pokušavajući da pronađem bilo koga koga je poznao ili se sa njim tucao...

Ujutru ili uveče, sa *Šanelom 5* na donjem vešu crne boje, odlazila bih u beskraj sajber sveta verujući da samo moj kompjuter može stradati, ali ne i ja...

Suprotno tome, vrlo brzo sam shvatila da na internetu postoji jedan ceo zabranjeni svet u koji ne ulaze laici koji drkaju na голу Pamelu Anderson kako se u „najnovijem“ spotu kreše sa Tomijem Lijem, ili oni što uz svoj pentijum sline na maloletne drolje iz Azije ili jadnu decu iz Afrike... U drugi svet SAJBERSEK-SOKRATIJE u kojem je nova seksi elita upražnjavala zabranjene seanse nije bilo lako ući. Za to vam je trebala kreditna kartica i dobar vodič koji je poznao tajne pasvorde ili lozinke.

Verovali ili ne, kao u svakom noar filmu, i na internetu možete iznajmiti za relativno male pare sajber detektiva, jeftinijeg ili skupljeg, slavnijeg ili prostijeg, koji bi vam u lavirintu veba pronašao ono što ste želeli. Možete da angažujete američkog sajber detektiva za krađu u Libiji ili libijskog za prevaru u Avganistanu...

I

Ime Sema Fejbera javilo mi se kao uska i jeftina reklama kada sam deseti put, uplativši dolar, pretraživala imena i lica zaposlenih u Pasadeni.

Moj bivši, zaboravila sam da napomenem, zapravo je i tada, kada je naša kratka ljubav bila aktuelna, bio ekspert za kompjutere ili, ako baš hoćete, bavio se hardverima, softverima i verovatno kompjuterskom špijunažom, pa je shodno tome moja ideja bila da nije otišao da čuva koze već da, verovatno, negde, i za veliki novac, drnda svoj pentijum – za nekog ili za nešto.

Sem Fejber je, dakle, bio vrlo jeftin privatni sajber detektiv koji je, osim mog slučaja, imao još jedino slučaj neke jadne nestale meksičke devojčice.

Više iz ludosti, privučena njegovom reklamom da je najefektniji i najjeftiniji sajber detektiv, javila sam se na njegov mejl izlažući mu svoj komplikovani kriptoslučaj.

Sem se javio već kroz sat vremena, izloživši mi svoju tarifu i dnevnicu, tvrdeći da je spreman da zbog NATO

agresije radi gotovo besplatno za mene, a ako treba, i u dinarima. Sem me je koštao mesečno kao Diorov ruž za usne i ja sam prihvatila njegove usluge pod uslovom da mi se javlja svakodnevno i da, ukoliko za mesec dana ne bude imao opipljive tragove, on meni isplati dogovoreni novac.

Zauzvrat, Sem je od mene tražio da budem kooperativna i da ga slušam upravo onda kada bi mi izgledalo da to što govori nema nikakvog smisla.

Kao prilog stigla je i Semova elektronska fotografija. Četrdesetogodišnjak sa malo retro kaubojskim stilom. Zeiene oči, mutan i providan pogled, na usnama ništa a na glavi stari *stetson*.

Uspavala sam sina i muža, legla u kadu punu vode sa Semovom fotkom u rukama. Smeškala sam se dok sam ga posmatrala, ponosna na ekskluzivnost svoje situacije. Imala sam prijateljicu koja je išla kod psihijatra zato što je saznala da se u jednoj hard kor sobi sajber spejsa tucala sa pilotom NATO, pa više nije mogla da spava od krivice koja ju je proganjala.

Imala sam i drugaricu koja je danju bila ugledni advokat, a noći provodila na internetu sa sado-mazo sajtovima.

Imala sam poznanicu koja je mislila da je na internetu pronašla čoveka svog života, a onda je otkrila da taj čovek ima deset godina...

Ali, ja sam jedina u Srbijici imala privatnog sajber detektiva koji je radio za šaku dinara na mom zaboravljenom ljubavnom slučaju...

Znala sam, ili ako hoćete tačnije, osećala sam, da moj bivši povremeno ukucava moje ime u Alta Vistu i gleda šta se novo na vebu o meni pojavilo.

Osećala sam da pomno, preko tragova mog fabuloznog života, na internetu prati kako sam preživljavala njegovu odsutnost i da je oduševljen što nisam isekla vene i skočila sa mosta.

Sasvim sam sigurna da je, ophrvan mojim glamurnim životom i bezbrojnim atrakcijama, poverovao da sam zaboravila njegov nestanak i da danas raspoložem našim kratkim i romantičnim uspomena kao nekim trajnim kapitalom za starost.

Naprotiv, i dan-danas, posle osam godina, ja sam bila besna kao i onog jutra kada sam shvatila da je nestao i kada mi je njegova majka rekla da ga jure neki opasni momci, ali da će se on vratiti po mene...

Nije se vratio.

U međuvremenu bila su dva rata i bezbroj paratova. Milošević je čak smenjen, a od mog odbeglog ljubavnika nije bilo ni traga ni glasa.

Sećam se kako sam posle trideset dana njegove odsutnosti iznela sve njegove sakoe iz svog devojačkog ormara i odnela ih u kontejner.

Kako su se radovali Cigani. *Armani, Bos...* Još su mirisali na njega kad ih je romska manjina raznela u nepoznatim pravcima.

Nestao je potpuno. Kao da nikad nije ni postojao. Retki ljudi koji su ga poznavali više nikada nisu izgovarali njegovo ime. Da nisam imala snimljene fotografije naše ljubavi, mislila bih da sam sve to umislila. Da moj ljubavnik nije ni postojao. Crn, lep, zelenook, oženjen...

Lepo vaspitan i beskrajno uviđavan, sigurna sam da nije ni slutio, sasvim uljulkan u svoje promenjeno ime

ili biografiju, da sam mu tu, u jedinom prostoru gde se daljina od Srbije do Amerike prelazila za nekoliko dinara i desetak sekundi, za petama...

Ako me danas pitate zašto sam to uradila i zašto sam započela tu verovatno najluđu ljubavnu jurnjavu na svetu, koja uostalom i nije bila od ovoga sveta, ne znam...

Možda zato što sam bila iritirana da jedna takva tajna stoji usred mog života ili što sam bila ubeđena da mi se ništa strašno ne može desiti, naivno verujući da su fizički i virtuelni svet odvojeni. Da me to neće promeniti.

Da ću ostati verna, čedna, dobra žena.

Sasvim retko ljudi su nestajali, ali ipak, izgubiti ljubavnika pred samo venčanje u Kazablanki bilo je previše i za moju bizarnostima pretrpanu biografiju.

Dugo sam, godinama, verovala da će se on pojaviti, da će doći posle dve, tri ili pet godina i da će mi ceo slučaj objasniti nekom neverovatnom pričom u koju bi bilo teško poverovati, ali koju bih ja sigurno kupila. Onda bi se mogli rastati mirno sa podeljenim uspomenama i uspavanim strastima.

Ovako, on je nestao i ja sam sve više počela da sumnjam i da je postojao... Nešto što bi se normalnim sledom događaja iscrplo kao ljubav od pet-šest meseci, postalo je najveća misterija u mom životu i ja sam, na račun stare naklonosti ka nestašluku, rešila da jednom zasvagda tu misteriju rešim. Sa druge strane, uprkos tome što je moj život imao nesvakidašnju dinamiku i što sam u pravom smislu te reči bila često srećna, ili sam u to verovala, ja sam kao i svaka domaćica u trenutcima dok čisti, pere sudove ili do besvesti riba kadu,

poželela da uradim nešto tajno, što nije imalo veze ni sa sanjarenjem ni sa trivijom stvarnosnih iskušenja kojih u Srbiji gotovo da i nema.

Da je bilo ikog ko bi me u mojih sedam godina braka zainteresovao, u stvarnom svetu ove neverovatne potrage ne bi ni bilo. Ali, u zemlji u kojoj se teško zaljubite, jedva udate, gotovo je nemoguće naći adekvatnog ljubavnika.

Dosadni, skloni alkoholu i fudbalu, siromašni, zadrigli, debeli, jadni, uobraženi, nemaštoviti, rizični muškarci...

Tako je teško sresti muškarca u koga bi srećno udata žena mogla da se zaljubi.

Nesrećno udata da, ona još može naći nekog nesrećnika koji joj daje predah, ali srećno udata, to je već nešto preterano i razmaženo. Ako si našla jednog koji ti odgovara, šanse da nađeš još jednog ravne su nuli...

Nerazuman čitalac bi mogao postaviti pitanje šta će srećno udatoj ženi ljubavnik!?

E pa, ljubavnik je upravo najpotrebniji srećno udatim ženama da bi one to i dalje bile. Dobre supruge i majke. Laki zanos, još lakši flert ili strasna avantura je ono što je srećno udatim ženama najpotrebnije posle izvesnog vremena. Umorne od bolesti dece, školovanja, kuvanja, pegljanja, sopstvenog rada i izgleda, muževljevog hrkanja ili čak njegove dobrote i mirisa, udate žene se moraju bar jednom za vreme svog srećnog braka zaljubiti... Čak i one koje žive u normalnim zemljama, a ne mi nesrećnice u Srbijici.

Priznajem, spadam u žene koje se retko i teško zaljubljuju. Za života mi se to desilo četiri puta. Sledeća

četiri puta sam verovala da mi se to desilo. I to je sve. I te zablude su bile slatke. Iako godinama po prijemima, redakcijama, izdavačkim kućama, televizijama i egzotičnim zemljama, ne srećete nikog zbog kog bi vam srce jače zalupalo, a njegov pogled vas zainteresovao; vi se prosto pitate da li ćete i dalje ostati srećno udata žena i okrećete se nekom starom zanosu...

Možda bi moja priča izgledala drugačije da sam došla iz neke druge zemlje... Ovako, moj put, i moja potraga za bivšim ljubavnikom, koja me je bacala od Avalonskih veštica do Kju kluks klana i sajber terorista, imala je sumanut razvoj događaja upravo zato što sam svoj surf započinjala iz zemlje Srbije, u kojoj se deca krešu kô luda po internetu, a akademici, da parafraziram jednog od najprominentnijih, „ne znaju šta je internet ali su sigurni da je usmeren protiv srpskog naroda“.

Negde mesec dana pre nego što će nam NATO sručiti gomilu gvožđa i đubreta na glavu, Madona je izjavila da „internet isključivo koristi za tucanje i pravljenje para i da ga samo budale koriste u druge svrhe“. To je i razumljivo kada je to izgovorila u državi u kojoj možete da uđete u „Amerika onlajn“ usred javnog WC-a i to za vreme velike nužde.

Tako je i u Japanu, iako su njima sručili još više govana iz neba. U Srbiji je, kako tajni podaci Pentagona govore, naša politička elita počela da surfuje po sajber spejsu tek kada su stavljeni na onaj famozni spisak za zabranu putovanja. Danas, kada ta zabrana važi samo za Miloševića i šaku ratnih zločinaca, gotovo da niko od našeg političkog establišmenta i ne surfuje...

Srbi internet uglavnom koriste da raspravljaju o srpskom nacionalnom pitanju i da posete голу Pamelu Anderson. Tako kaže nevažna statistika kad je starija populacija u pitanju.

Kad su oni mlađi u fokusu, tu se mi možemo ozbiljno pohvaliti... Rasturili smo NATO agresora na internetu, imamo najbolju terorističku sajber formaciju, jedan Srbin je glavni sajber seksi manijak, a i neki izvori govore da su najtraženiji u seksi sobama upravo pomenuti Srbi zbog internacionalne ozloglašnosti.

Ova, naizgled udaljavajuća, propedeutika bila mi je neophodna da biste shvatili kako je na moj ljubavni i detektivski slučaj gledao Sem Fejber.

Ljudi, pisao mi je mejlom Sem, traže da im nađem novac, nasledstvo, izgublenu decu ili pse. Iluzije je mogla da traži, bez uvrede, samo jedna Srkinja.

Zašto jebeni Amerikanci imaju potrebu da budu poetični ismevajući tuđe slabosti? Sem Fejber je bio nagutan Marlou poetike. Želeo je da ima stila kao Bogart kod Hoksa u *Big slipu*.

Ložila sam ga kako je moj bivši opasan tip, kako je jedini upoznat sa tajnama Koplja sudbine, Svetog grala i Teslinog oružja i on je želeo da mi poveruje.

Više od toga, Sema je zanimalo moje drugovanje sa kćerkama Radovana Karadžića, Izetbegovića i Titovom unukom. Kada sam mu priznala da nas je upravo Titova unuka krila u svojoj vili kada je naša ljubav bila u zenitu, Sem je prihvatio slučaj. Tito je za njega bio pravi tip, veliki tip, poznavalac vesterna i ujedinitelj neujedinjivih.

Tako je stvoren tajni savez između mene i propalog sajber detektiva sa starim stetson šeširom i nerešenim slučajem meksičke devojčice na duši.

Kao i svaka sajber domaćica, ja sam najčešće surfovala ujutru, kada bi moj četvorogodišnji sin odustao od Dizni sajta i kada sam u miru mogla da pregledam na šta me Sem upućuje i šta traži od mene.

Danima je pregledao materijale koje sam mu slala, preostale fotografije i po mom sećanju zagubljene podatke koje sam vadila iz prašine kao prababin porcelan. Bilo je tu svega i moja sećanja su se već blago ofucala i istanjila. Bilo je tu nešto fotografija na papiru i dosta slika u glavi. Mnogo žena je volelo špijune u svojoj karijeri pa su prošle srećnije od mene.

Čak je i Džeјms Bond nestajao sa više stila. Nisam ja želela previše, samo nekoliko informacija – zašto, gde i kako...?

To je, ipak, bio moj život i zašto bi stalno policije znale više od mene.

Onda, kada sam već pomislila da je Sem apsolutno nesposoban ili da je moj bivši mrtav, javio se sa sledećim mejlom:

Zapanjujući podatak, mislim da sam nešto otkrio. Otiđi na ovu adresu, predstavi se kao Nik i organizuj čet sa Viki.

Sem

Među nama rečeno, već tad sam pomislila da nisam normalna. Zemlja mi se raspadala, pa još teže sastavljala, zapostavljala sam doktorat i sopstveno dete i muža

i sve pare koje sam čuvala za kozmetičara trebalo je da potrošim na propalog sajber detektiva.

Da stvar bude luđa, taj moj ofucani sajber detektiv, Sem Fejber, tražio je od mene da odem na neki hard kor sajt i da, po svoj prilici izigravajući muškarca, „tucam“ izvesnu Viki. Odlučila sam da to ne radim, da zaboravim i Sema i šaku lepih i toplih uspomena, da ostavim tajnu da bude tajna.

Sem se javio već posle tri sata iritiran mojim neangažmanom obavestivši me da je X, kako smo neinspirativno mog bivšeg označavali, sasvim sigurno komunicirao sa Viki.

Nisam mogla da verujem da je moj X, X koji me je zasipao španskim kolačima, francuskim šampanjcem i muzikom za razneživanje, X koji je znao i po deset sati da kleči pored mog kreveta i recituje naizmenično Kitsa i Šelija, mogao da jebe izvesnu Viki u prljavoj sajber sobi virtuelnog bordela.

Nisam odmah odjahala na zacrtani sajt, sat vremena sam, na jednom komplementarnom, ulazila u leksiku i sintaksu manijaka koje su takve ludosti uzbudivale. Sajber seks sleng je specifičan i morate dobro savladati sumanute nazive za polne organe i prljave radnje da vas ne bi provalili i izbacili... Verujući da sam ušla u terminologiju i psihologiju jednog prosečnog sajber seks manijaka, zaplovila sam ka Viki.

Moje romantično putovanje pretvorilo se u deveti krug pakla na „pusi“ ili, u prevodu, pička sajtu.

Trebalo je pronaći Viki u žanrovski neverovatno razvijenoj mreži virtuelnih kurvi, striptizeta, učenica...

Oralne, analne zone, video-klipovi i živi striptiz, gola Šer, pa gola Maraja Keri, razvratne crnkinje, već famozne azijske drolje, dugi penisi, pa srednje dugi, pa široki i dugi istovremeno... Audio-kurveštije, jahačice – veštice, gospodarice, gutačice, polivačice, crne, plave, riđe i ako hoćete i zelene svih vera i nacija, svih godišta i bez ideologija. Takav pakao sperme i urlika, golih tela i jezika da bi se Anais Nin i Henri Miler zajedno ispo vraćali.

I upravo kada sam htela da odustanem – ugledam rubriku „japanske device“...

Verovali ili ne, Viki je bila upravo to – japanska devica.

Niti je bila Japanka, niti devica. Ali koga je to bilo briga.

Ova Tajlandanka sa punih i prepunih dvadeset godina reklamirala se preko toga što je navodno „lizala“ Joko Ono. Nasmušila se prvo kroz svoju reprezentativnu fotku, potom mi odahtala na svom snimljenom audio-snimku sve sa svršavanjem (iz pozadine se čuje i navodna Joko), pa se skinula iako je već bila gola. Šta je skinula, i dan-danas je ostala tajna. Nisam mogla da verujem da je moj X tucao u sajber spejsu ovu virtualnu kurvu prešminkanu i nafrakanu kao za festival zmajeva. Što je najgore, Sem je od mene očekivao i da je ja „tucam“ da bih saznala nešto o neverovatnim putevima mog bivšeg i to sve u ime tri meseca dobrog seksa uokvirenog romantikom tipa Džejn Ejr...

Dobila sam nervni slom, izašla sa sajta posle razmenjene tri rečenice u kojima mi je ona ponudila za

početak da mi ga popuši a potom i da ga osuši nekom japanskom veštinom, i to sve preko interneta.

Blagi bože, bilo mi je potrebno jeleosvećenje da ispraznim glavu od Viki i svih drugih virtuelnih bludnica.

Napisala sam Semu da on to završi sa japanskom devicom a da ja idem na deratizaciju. Ne znam šta je Spilberg mislio pod tim kada je rekao da je internet učinio da celi svet bude jedan kibuc, parafrazirajući omiljenog mislioca maršala Makluana, B. Tirnanića, ali meni ovo nije ličilo na kibuc nego na globalni kupleraj, na jednu megalomansku javnu kuću u kojoj je romantična ženica morala da prođe hard kor inicijaciju da bi imala pravo na jedno sasvim nežno putovanje i sitan virtuelni greh.

Da bih se opustila, otišla sam na sajtove radikalnih feministkinja i posle čitanja njihovih dosadnih eseja o tome kako muškarci manijaci koriste internet-kurve, smirila sam se. Toliko dosade i agresivne energije dovelo me je u ravnotežu. Pri povratku u stvarni svet oko mene otkrila sam da se ništa bitno nije promenilo dok sam ja po internetu jurila japansku devicu: još jedna značajna ličnost je ubijena, došao mi je račun za struju od osam hiljada, jedna dramska umetnica je dobila nagradu staljiniste i NKVD-ovca Eriesta Tolera, moj sin je flašicom *Šanela 5* očistio klozetsku šolju i crkao mi je usisivač.

Degenerici na svim TV kanalima. Zamišljena nad ovim stvarnosnim rezimeom, odlučila sam da zaboravim moje hard kor traume i da opet potražim Sema, uverena da je ovo samo jedan loš početak na mom nepodnošljivo uzbudljivom putovanju.

Sem je bio misteriozan i blago naduren oko Viki. Nije me grdio, ali se u njegovim mejlovima osećao blagi prezir prema mojoj nespremnosti da mi ga „japanska devica“ u ime viših ciljeva popuši u sajber spejsu.

Ali Sem nije mogao shvatiti da sam ja mučena lošom savešću premišljala šta bi mi sve moje časne crnogorske babe i prababe rekly da znaju gde sam bila i kakav sam „kastig“ gledala.

Ali moje pretkinje, verne mojim vojvodskim dedama, nisu imale takva iskušnja i izazove.

One bi se udale za najbolje frajere u plemenu i tu se priča završavala.

Uostalom, ni u jednom plemenskom kodeksu, pa ni kod Njegoša, ne piše da je zabranjen seks na internetu i da ne smeš juriti japansku devicu... To me je umirilo.

Šta je i kako Sem radio sa njom, ne znam, ali mi je posle nekoliko dana saopštio da je uspeo da „izvuče“ nešto od Viki i da nas je trag vodio do „Avalonskih sestara“ – tajnog internet-sestrinstva ili najveće i najtajnije ženske masonerije koja je vladala neverovatnim veštinama zavođenja i isceljenja.

Po Semovim rečenicama trebalo je da uđem u tu organizaciju i da pokušam da se sprijateljim sa velikom sestrom Lilit, čije je sedište bilo u Briselu i koja je bila zadužena za Istočnu Evropu. To mi je zvučalo razumno i ni slutila nisam da je Viki malo dete prema onome šta će mi doneti mistične sestre Avalona...